

Discussions bizantines (un article d'Albert Punsola)

11/03/2004

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Ha arribat el moment de la veritat. Han passat 41 anys des que Turquia va signar un acord amb les Comunitats Europees per a una associació econòmica, amb la promesa de que, en el futur, podria aspirar a ser membre d'aquesta entitat política en construcció anomenada Unió Europea (UE). Finalment, la Comissió ha decidit que

les negociacions d'adhesió podran començar el 2005. La qüestió en aquests moments ja no és tant si Turquia entrarà algun dia sinó quan ho farà i en quines condicions. Aquesta situació ha fet sorgir veus de discrepància, algunes d'elles en un cert to d'apocalipsi. Entre les més qualificades hi ha la de l'ex-president francès Valéry Giscard d'Estaing que ha afirmat: 'Si Turquia entra, és la fi d'Europa'. És possible que aquests col·lectius d'opinió tinguin raó -el temps ho dirà- però, de moment, el seu problema principal és que no poden convèncer amb bons arguments- 'Geogràficament, no està a Europa' diuen; ho estan Nova Caledònia o les Canàries? 'No forma part de l'Europa política' - suggereixen; aleshores com és que pertany al Consell d'Europa? 'No és de tradició cristiana' - sentencien; ho són Bòsnia o Albània? Els elements religiosos i demogràfic són dos fonaments importants del rebuig a Turquia. Els més fatalistes dibuixen un escenari de migracions musulmanes que provenen d'un país que en pocs anys arribarà a 100 milions d'habitants. Les visions més serenes expliquen que podria ser ben bé al revés. Turquia -avui, efectivament, exportador de mà d'obra- esdevindria una nova terra d'oportunitat per gent d'altres indrets en convertir-se en un país més ric. El patró és conegut: l'Espanya dels anys 60 i l'actual són el millor exemple d'un canvi d'aquest estil. La cultura musulmana com a obstacle insalvable repunta, com és lògic, en el context creat a partir de l'11-S. Ara bé, aquesta posició resulta molt difícil de sostenir des del moment en què la UE configura en el seu interior, i cada cop més, un mosaic multiètnic i multicultural, on l'islam hi té un lloc destacat. Si pot haver-hi comunitats musulmanes a cada país, per què no n'hi pot haver una a escala europea? L'UE no és un àmbit religiós sinó de laïcitat. L'UE també és, amb tots els seus defectes, l'espai de pau i cooperació entre estats més gran i més durador que existeix al planeta. I és precisament en aquesta constatació on resideix la clau de l'operació. Integrar Turquia és una aposta per unir allà on hi ha separació. Significa, per tant, treballar en una línia contrària a la doctrina del xoc de civilitzacions. Molts profetitzen enfrontaments inevitables en els límits d'Europa i la millor manera de neutralitzar-los és creant lligams sòlids amb aquestes regions. Els efectes positius d'aquest plantejament ja es poden comprovar. Per exemple, en el cas del medi ambient es constata que la simple preparació de Turquia com a candidata a la UE ha activat unes dinàmiques que d'altra manera difícilment s'haurien produït. El progressiu acostament del país a la UE ha comportat, per a Ankara, l'obligació d'incorporar normes comunitàries al dret nacional. Normes comercials, tècniques, de propietat intel·lectual i també de protecció del medi. Des del 1998, la UE impulsa una estratègia específica de desenvolupament ambiental per a Turquia que ha obtingut des d'aleshores resultats desiguals. El parlament d'aquest país ha aprovat un llei marc per integrar el principi de desenvolupament sostenible a diverses polítiques i per aplicar l'avaluació d'impacte ambiental, entre d'altres objectius. Turquia ha incrementat el control sobre el compliment de les normes ambientals i les sancions derivades de la seva violació. Altres compromisos destacats han estat l'aprovació de normes de protecció de zones humides o la incorporació de normes comunitàries relatives a productes químics. Turquia ha ratificat el Protocol de Cartagena sobre seguretat biotecnològica així com la Convenció Europea del Paisatge. Participa a l'Agència Europea del Medi Ambient i és un soci clau en la cooperació ambiental internacional en la zona del Mar Negre. L'UE

avalua constantment els progressos de Turquia i reconeix que són molts -l'enumeració anterior no era exhaustiva-. Ara bé, els darrers informes recorden que queda encara molt per fer en la incorporació del dret comunitari i, sobretot, en l'aplicació efectiva de les normes ambientals. Les àrees més problemàtiques, en aquest sentit, són els residus, la gestió de l'aigua, la contaminació industrial i el finançament destinat a fer efectiva la implementació de les mesures. Tot i així, no cal patir gaire pel camí que aquest procés seguirà en els propers anys. Si la consideració de l'adulteri o el tracte als kurds han fet un gir de 180 graus per complaure Europa, la qüestió ambiental també ha de millorar seguint la mateixa tònica. Quan el procés culmini, amb l'ingrés de Turquia, hi haurà guanys importants a nivell més general. En l'aspecte tangible -i comptable- l'ampliació del mercat únic. En l'intangible, la consolidació d'Europa com una potència mundial integradora que basa el seu pes, i prestigi, en la cooperació i no en l'ús de la força. El procés turc posa de relleu que formar part del grup de les economies emergents no és incompatible amb la vigilància ambiental i l'assumpció progressiva de certs patrons de sostenibilitat en el desenvolupament. Aquesta bona notícia, té un revers: posa al descobert les nostres limitacions quan passem de l'escala domèstica -europea- a l'escala global. Tothom sap que l'espectacular creixement xinès va associat a uns danys ambientals de gran abast. No obstant això, ningú s'atreveix a qüestionar-lo i menys encara a pressionar al govern de Beijing. Més aviat tot el contrari. La justificació més sentida és aquesta: qui som nosaltres per dir als xinesos com s'han de desenvolupar? Tinc la sensació que nosaltres som els mateixos que diem als turcs, justament això, com s'han de desenvolupar. Però no, no és tan senzill. L'UE és una espai supranacional amb cessió de sobirania per part dels membres. La comunitat internacional, en canvi, és un espai on les sobirania són intocables, on els estats busquen els millors negocis i on els organismes reguladors com l'Organització Mundial del Comerç no estan precisament per fomentar discussions bizantines.

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/discussions-bizantines-un-article-dalbert-punsola-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/discussions-bizantines-un-article-dalbert-punsola-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

Diputació
Barcelona

(<http://www.diba.cat>)

Arxiu (/arxiu)

Continguts per categoria (/tagclouds/chunk/3)

Continguts per etiqueta (/tagclouds/chunk/1)

Continguts per municipi (/tagclouds/chunk/2)

Avís legal (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)

(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)

(<http://www.twitter.com/xarxasost>)

(<http://youtube.com/xarxasost>)

([rss.xml](#))
